

[Kofod-Svendsen]

Så er der nogle af de konkrete forslag. Begrænsning af og afvisning af børneægteskaber har vi talt om i flere år, og vi har gentagne gange opfordret regeringen til at komme med forslag herom, så vi er godt tilfredse med, at det nu kommer. Hvad angår proformaægteskaber, vil vi jo alle sige, at det ikke kan være rigtigt, at nogen skal gifte sig til en opholdstilladelse, som man ellers ikke kunne få. Spørgsmålet er, om man inden for de gældende regler kan gribe yderligere ind, for vi kender jo også til, at der er ting, som er forbudt, men som alligevel sker. Jeg vil gerne høre justitsministerens vurdering af, hvad man kan gøre inden for gældende love.

Så foreslår man en forlængelse af fristen for inddragelse af opholdstilladelse fra 2 til 4 år. Jeg har hørt argumenterne imod dette, men omvendt kan man spørge, om netop 2 år er det helt rigtige. Man kunne argumentere for både 1 år, 1½ år, 2½ år eller 3 år. Jeg synes ikke, at nogle af disse tal nødvendigvis er den endegyldige sandhed. Det vil jeg gerne høre lidt nærmere om under udvalgsarbejdet.

7-års-reglen for sammenføring med en ægtefælle bryder jeg mig ikke om ud fra den betragning, at man skal værne om ægteskabet. Også på dette punkt synes jeg, jeg må have nogle nærmere argumenter.

Fingeraftryksforslaget synes jeg også lægger – hvad skal vi sige – et mistænkelighedens skær over en række asylansøgere. Jeg forstår, hvad man vil opnå ved det, for jeg bryder mig heller ikke om – for nu at bruge et understatement – at nogen får bistandhjælp både i Danmark og f.eks. i Norge eller i Tyskland. Men er det alligevel det rigtige instrument at sætte ind mod dette misbrug? Det er igen den afvejning, at når der sker et misbrug, skal vi sætte ind mod det. Men kan vi ikke også over reagere, så vi i forsøget på at sætte ind over for misbrug kommer til at kreere nogle andre følgevirkninger, som vi ikke bryder os om?

Så med hensyn til alderen for, hvornår man har retskrav på at få sine forældre hertil: Ja, det er da klart, at dér kan man selvfølgelig igen vurdere alderen 60 år. Det er et typisk kompromis, for hvis nu min søn gifter sig med en amerikaner, som er enebarn, ville det da ikke være særlig rimeligt, at min søns svigerforældre skulle have et retskrav på at komme til Danmark, fra de var 60 år. Man kunne vel sige, at i

det tilfælde var 70 år nok det rimelige. Men hvis man forestiller sig f.eks. en indisk bondefamilie, som var slidt op som 60-årige, ville 50 år måske være det rigtige. Så de 60 år er nok udtryk for et kompromis. Jeg ville gerne høre ministerens redegørelse for, hvad ændringen betyder i praksis. Afsluttende vil jeg sige, at det afgørende her må være, at man har en reel forpligtelse for at forsørge sine forældre, og at man lever op til det.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg kunne holde et længere indlæg om forskel og ligheder mellem Kristeligt Folkepartis holdning til dette her og så Fremskridtspartiets, men det vil jeg ikke, for jeg tror, at de fleste er klar over det.

Jeg vil gerne spørge hr. Kofod-Svendsen med hensyn til den person, han har talt med, som har ventet på sin afgørelse i to år – jeg er nemlig helt enig i, at det er ganske urimeligt, og at det er usikkert for denne ansøger – men har hr. Kofod-Svendsen spurgt den pågældende, hvor mange gange han eller hun har klaget over afgørelser, der er kommet? For som jeg nævnte i min ordførertale: Hvis man har brugt alle syv instanser og klaget til de fem af dem igen, er man oppe på tolv instanser, og så er vi så langt ude, at vi ved, at alene med at gennemse sagerne og få skrevet en afgørelse vil man nemt kunne være oppe på den tid, vi taler om. Så vores forslag er, at vi får begrænset mulighederne for at klage over en afgørelse, men at vi får truffet en afgørelse så hurtigt som muligt, og at den så er gældende.

Ombudsmanden er lidt inde på det, men som sagt tidligere er Fremskridtspartiets forslag at gå betydelig videre i mulighederne for at begrænse adgangen til at klage.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg kom jo selv med et konkret forslag til at afkorte klagemuligheden.

Det konkrete tilfælde var en afrikaner fra en mindretalsgruppe – det er nogle af dem, jeg har haft ret meget personlig kontakt med i den sidste tid. Det er en asylansøger fra Kenya, der tilhører en meget lille gruppe, og det kan være vanskeligt at vurdere deres situation. Det er